

Přednášku na toto téma přednesl státní tajemník SS-Gruppenführer Karl Hermann Frank 24. června 1941 ve Východním ústavu v Krakově za přítomnosti generálního guvernéra General Gouvernementu (obsazené Polsko) Hanse Franka. Obrázek o tom, jak by bylo naloženo s Čechy, kteří by se nechtěli „přizpůsobit“, necht' si udělá každý sám.

Češi v německém prostoru

...V pokladu evropských politických výroků se setkáváme s touto okřídlenou větou: „Pán Čech jest pánem Evropy“. Nebyla to však tato funkce, která v podstatě spadá teprve do pozdního středověku, jež tvořila příčinu tisícileté příslušnosti českomoravského území k německé oblasti. Pohled na mapu ukazuje naproti tomu trvalé důvody, které jsou dány od počátku a zakládají politické spojení českých území s Říší. Čechy a Morava a národy sídlící v tomto prostoru ležely a leží nejen v německém politickém, nýbrž také v německém národním, životním prostoru. Prostorová plocha těchto zemí zakazuje jejich politickou samostatnost – alespoň pokud jde o státně politickou formu s protiněmeckou koncepcí. Neschopnost Čechů organizovat se trvale v státním útvaru je osud, daný prostorovou polohou. Každá Německá říše musí mít možnost politického rozhodování o tomto prostoru a jeho obyvatelích; pokud jde o zajištění germánsko-německého životního prostoru na východ, případně jihovýchod, je to prostě základní zákon. Podle této zásady jednali také králové a císařové Německé říše. Počínajíc Karlem Velikým až do r. 1866 existoval poměr stálého politického společenství českého národa a jeho vedoucích mužů s Říší, respektive země Čechy a Morava byly s Říší spojeny určitou státoprávní formou. Po poplatném poměru prvních 150 let následuje lenní svazek a potom jiná státoprávní spojení v říšském svazku.

Potíže, na které naráží objektivní historický výklad, tkví v tom, že české dějepisceví podléhá ve veliké míře vlivu prací českého historika Františka Palackého. Palacký byl totiž zároveň, nebo lépe řečeno především, politikem a jeho historické práce jeví velmi silný vliv jeho politických zájmů a vysněných českých tužeb. Jeho názor na franckou Sámovu říši, jehož vládní sídlo klade do Čech, jeho obhajoba pravosti královédvorského a zelenohorského rukopisu, oba vědomé padělky Čecha Václava Hanky, které měly v rané době českých dějin zaručit kvetoucí českou lidovou literaturu, dokazují, že se ve svých výkladech řídí politickým přáním, nikoli však historickými skutečnostmi.

Čechy se staly královstvím z Říše a skrze Říši

Nové dějepisné badání dospívá k těmto výsledkům: Po keltských Bójích, kteří dali zemi jméno (Bojerheim-Böheim-Böhmen), přicházejí germánští Markomané kolem r. 150 po Kristu.

Počátkem 6. století zemi pravděpodobně opět z větší části opustili. Přistěhovalectví Slovanů do českého kotle nastalo hlavně v 7. století v malých skupinách, abych tak řekl, v nepolitické formě...

Toto přistěhovalectví bylo prvním počátkem německo-slovanských styků. Od té doby celý život, všechna kultura a všechny civilizační prvky těchto Slovanů jsou určovány převahou německo-germánského evropského středu. Je to univerzální poslání, které přijali Germáni s Karlem Velikým, jež určuje zahrnutí českého prostoru do politického a kromě toho německého celku...

Činnost slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje a vztahy k pravoslavné Byzanci jsou přechodnými epizodami. Také vznik vlastní Velkomoravské říše je pouze krátkým mezidobím. Rozhodující jest rok 950... Objevuje se Otto Veliký. S ním končí pokusy Přemyslovců, aby si bojem proti německým králům získali nezávislost..... 8. 9. 1004 dlí na pražském Vyšehradě poprvé německý panovník, císař Jindřich II. Přišel jako přítel a ochránce Přemyslovců, kteří byli znovu dosazeni na trůn. Vztahy se prohlubují.... Čechy se staly královstvím z Říše a skrze Říši.

Zakládáním německých měst, rozvojem německého zemědělství, převzetím německých sociálních forem v Čechách a na Moravě, tyto země vrůstaly čím dále tím jednoznačněji do střeoevropského, to jest německého kulturního okruhu. Také následující doba má pečeť celoněmeckého vývoje... Panovnícký dům Přemyslovců, nyní již královský, usiluje jako ostatní knížecí rody o moc pro svůj dům, která umožňuje, aby sáhl po nejvyšší hodnosti v Říši, hodnosti německého krále a císaře.

Doba Lucemburků a především doba císaře Karla IV. ukazuje možnosti, které byly tehdy dány silnému panovníckému domu. Čechy se stávají ústřední zemí Říše; Karel sídlí v Praze; Praha se stává kulturním střediskem Říše a dostává první německou říšskou univerzitu. Německá císařská koruna, chovaná na Karlštejně, je jednou za rok vystavována v Praze a lid sem spěchá zdaleka, aby důstojně oslavil tento den a poklonil se koruně. V následující době projevuje se dále společný vliv duchovních proudů jak na německý, tak i na český lid, který žije v jeho společenství. Je to doba náboženského kvasu. Jako předchůdce reformace vystupuje v Čechách Jan Hus a tvoří se husitské hnutí, které je doprovázeno silným hnutím sociálním. V městech původně úplně německých, začíná vznikat český maloměstský a řemeslnický stav; česká šlechta, zasařena hospodářským a politickým významem německého měšťana, se jasně přiklání k slovanskému vědomí. Souvislost mezi stavovskou mocí šlechty, která se opět probouzí, a husitským, později protestantským smýšlením, tvoří klíč k pochopení doby, která sahá od počátku 15. až k počátku 17. století. Šlechta je v opozici a odpůrcem rodícího se absolutismu.

Přesto, že husitství bylo vysloveně protiněmecké, politicky se nedovedlo trvale udržet proti Říši. Zikmund je potvrzen jako český král a „národní husitský král“ Jiří z Poděbrad se sám nazývá „prvním říšským kurfiřtem“...

Bílá hora

Rok 1620 je osudovým rokem nejen pro Čechy, nýbrž pro celý německý národ. V bitvě na Bílé

hoře vítězí absolutismus, Habsburkové, katolická protireformace. Povstává nová Evropa. Německý národ platí útraty, český lid je platit pomáhá. V tom snad tkví nejhlubší osudové společenství obou sousedů. Nyní začíná odpoutávání od Říše a od říšského svazu, proces, který se odehrává všude v celé Říši... Dílem vlivem nových hospodářských a společenských poměrů, dílem jako následek nově zaměřené zahraniční politiky, vznikají Prusko, Württembersko, Bavorsko, Rakousko atd., jako moderní státy. Čechy se při tom uvolnily ze svazku staré Říše, právě tak jako německé dědičné země rakouské...

Na státoprávním spojení Čech s Říší se při tom nic nemění. Naopak, například tak zvaným „znovupřipuštěním“ české kurfiřtské hodnosti na německém říšském sněmu v Řezně počátkem 18. století se ukazuje (v souvislosti s říšskými reformními plány Habsburků, kteří byli tehdy dobrého německého smýšlení), že příslušnost Čech k státnímu svazku Německé říše je nesporná.

Při tom je zajímavé uvést, jak zdůrazňuje novější dějepisce, že česká koruna od počátku středověku převzala úlohu koruny římské a v této funkci tvořila politický předpoklad koruny německých králů a císařů...

Teprve po prohlášení Rakouska císařstvím začátkem 19. století titul českých králů bledne. V české mentalitě zůstala představa o „historických zemích“, „zemích koruny svatováclavské“, zakotvena dosti pevně, aby mohla tvořit státoprávní rámec, který se stal velmi významným, zejména pro sílící české národní vědomí a pro českou politiku v 19. století...

V habsburské monarchii bylo dosaženo nejvyššího stupně politické nesamostatnosti.

Tereziánskými reformami kolem poloviny 18. století Čechy ztrácejí prakticky své zvláštní státoprávní postavení v rámci monarchie...

„Umělá“ samostatnost

Zhroucení ústředních mocností r. 1918 vedlo pak poprvé v dějinách k úplnému odtržení zemí Čech a Moravy od oblastí německé svrchovanosti a k vlastní státní svrchovanosti v bývalém Česko-Slovensku.....

Ve všech těchto letech národnostní boj ovšem nikdy neustal. Byl veden se střídavým štěstím a různou silou oběma národy. Jedno je jisté: českému národu se vedlo vždy nejlépe tehdy, když – v pokojné práci – se včlenil do německého života a podrobil se německému vedení....

Předdeslal jsem tyto dějinné vývody, poněvadž ... je tím správně osvětleno šílenství Masarykovy a Benešovy politiky, která vedla k zřízení Česko-Slovenska. Kdo zná dějinné souvislosti, pochopí také ihned, že tento státní útvar musel být krátkou přechodnou epizodou.

U kolébky nového státu stály lež, zrada a velikášství.

Filosof, toužící po slávě, obelhal za světové války tehdejší státníky v cizině a ctižádostivý

politický dobrodruh obratnými smlouvami s vládami Spojenců dal dohromady „stát“... Nebyl vybojován na bojištích, jak by tak rády dokázaly české dějinné padělky nejhoršího druhu, a jeho základnou nebyla tvůrčí a nosná státní myšlenka, ... nebyl ani socialistický ani demokratický, ani jednotný ani nezávislý, nebyl to národní stát, jak se prolhaně praví v preambuli jeho ústavní listiny, nýbrž stát mnoha národů; bylo to špatné a nebezpečné opakování zničené monarchie. Tento stát se stal ohniskem evropského požáru... Stal se předpolím pro kombinace generálních štábů Dohody. Francouzská vojenská mise v Praze poroučela také v jeho vnitřní politice a jeho svoboda a nezávislost sahaly jen tak daleko, pokud to přikazoval a dovoľoval zájem západních mocností....

V souhlase s protiněmeckou koncepcí státu byla v oblastech, obývaných menšinami jiné národnosti, zahájena okamžitě čechizace největšího rozsahu. V tomto, tak zvaném českém národním státě, 50 % všeho obyvatelstva byli příslušníci jiných národností, kteří obývali přes polovinu rozlohy celého státního území. Přesto byly činěny pokusy, aby nejhojnějšími prostředky, které dal k dispozici stát, ale také prostředky nejhoršími, jako jsou hlad a zbídačení, byly české jazykové hranice v nejkratší době posunuty k hranicím státním. To vše se dělo „naprosto zákonně“ s pomocí nesčetných odnárodňovacích zákonů, na nichž se usnášela uměle vytvořená česká většina v parlamentě.

Národnostní boj se rozpoutal v míře, jaké historie těchto zemí doposud neznala. Všechny německé síly byly mobilizovány a po dvacet let se bojovalo o každé pracovní místo, o každou hroudu, o každou školu. Německé nacionální strany nikdy neuznaly tento stát jako národní a ve svých státoprávních prohlášeních žádaly právo sebeurčení anebo alespoň autonomii.

Velkoněmecká myšlenka, bojovný národní duch, který již před desetiletími přešel do masa a krve sudetských Němců, nacionálně socialistická základní myšlenka, věčná víra v Říši, vědomí vnitřních hodnot a sil – to všechno, živé a pevně zakotveno v srdcích Němců z Čech a Moravy – se stalo nejlepší výzbrojí v těchto letech nouze a bojů.

Když po Vůdcově příchodu k moci v Říši se Benešův stát chystal, aby zasazoval německé nové rány, když nacionální strany, „německá nacionálně socialistická strana dělnická“ (DNSAP) a měšťanská „německá nacionální strana“ (DNP) byly rozpuštěny a vedoucí DNSAP a tisíce soukmenovců putovalo do českých žalářů, když zmatek a útisk neustále rostly a německému životu hrozilo ochromení, šlo především o to, aby národní podstata a životní vůle byly zachovány. Konrád Henlein vytvořil Sudetendeutsche Heimatfront, pozdější sudetoněmeckou stranu (SDP). Za cenu maskování a politických ústupků odpůrci byla nejprve namáhavě vybudována národní pospolitost. O nacionálním socialismu se ještě nesmělo mluvit. Ale tou měrou, jak sílila Říše, boj se stával svobodnějším a otevřenějším a fronta se upevňovala.

V trávě státu to začalo praskat...

... Tehdy malý Beneš byl ještě jednou zachvácen velikášstvím a důvěřuje svým spojeneckým smlouvám s Francií a s Ruskem vytáhl českou dýku z pochvy a tasil ji proti Říši. 21. května 1938 mobilizoval Beneš proti Německu. To byl konec jeho státu. Ani anglické a francouzské vměšování nemohlo již nic změnit na běhu věcí. Ani lord Runciman jako prostředník v jednáních mezi vládou a SDP, ani nové volby, které byly provedeny za nejtěžšího teroru, ani stavba

pevností a bunkrů ve všech pohraničních oblastech, prováděná s obrovským elánem, nebyly s to, aby ještě jednou účinně zabrzdily vítězný politický pochod německé národní skupiny. Od řeči, kterou Vůdce pronesl 20. února 1938 a v níž mluvil o krvácejícím lidu na hranicích Říše, který bere pod svou ochranu, a od návratu Východní marky do Říše, českomoravský prostor se stal opět německým předpolím a jeho němečtí strážci, kteří tak dlouho vytrvávali a bojovali v tichu a bez jakékoliv pomoci, stáli připraveni pro větší činy.

Na druhou Benešovu mobilizaci v září 1938 Vůdce, který byl připraven tasit nyní německý meč, odpověděl „Mnichovem“. Prvé říjnové dny viděly, od r. 1866 opět poprvé, v sudetském území německé oddíly a osvobozený německý lid prolévající slzy vděčné radosti. To byl ovšem jen první akt ve velkém Vůdcově tvůrčím díle. Staré říšské země Čechy a Morava byly roztrženy, jejich okrajová území byla připojena k Říši, ale jejich jádro žilo dále jako vlastní československý zbytkový stát. Poněvadž Češi si ani nyní ještě neuvědomili, kolik pro ně uhodilo na hodinách světových dějin, a stále ještě sledovali politiku namířenou proti Říši, krok, který musel následovat, byl vlastně předurčen.... Je nutno vědět, že zde, v srdci Evropy, byl obrovský arzenál zbraní a bomb, jímž disponovali čeští – tehdy ještě Beneše poslušní – vojáci. Pochopíme, že Vůdce nemohl trpět ostře nabroušenou dýku v německém těle...

Berlínská cesta státního prezidenta dr. Háchy, který rozpoznal nebezpečí vznikající pro český národ z rejdů důstojnické kliky, a jeho prosba o ochranu Říše přinesly pokojné řešení.

16. března 1939 Vůdce mohl z oken starého německého císařského hradu v Praze, který v průběhu staletí hostil tolik knížat, králů a císařů, shlížet na staré stověžaté město u svých nohou, jehož obyvatelé jsou sice nyní ve své většině Češi, ale jehož kameny, věže a pomníky mluvily jako vždy německy. ...

Konec bludům o samostatném státě

Vůdce revidoval pobloudilé dějinné mezidobí a spojil opět to, co od přírody náleželo k sobě, Čechy s Moravou a Říši. Výnos Vůdcův, který byl toho dne vyhlášen – žádná mezinárodně-právní smlouva mezi dvěma stranami, nýbrž státoprávní akt, vyplývající ze svrchovanosti Říše – o zřízení Protektorátu Čechy a Morava, navazuje na tisíciletou příslušnost tohoto prostoru k Německé říši a výslovně se jí dovolává...

Výnos ustavuje Protektorát Čechy a Morava v pouhých 13 člancích, dává mu jeho tvářnost a upravuje soužití Němců a Čechů.... Ustavením Protektorátu dostalo se zemím Čech a Moravy uvnitř Velkoněmecké říše zvláštního postavení, které se zásadně liší od postavení ostatních zemí a říšských žup. Směrodatné tu byly dva důvody. Nejprve způsob přivtělení a za druhé skutečnost, že 7 milionů příslušníků cizího národa žije v Čechách a na Moravě v oblasti téměř souvislé. Tak vznikla státoprávní forma Protektorátu, která je samostatným výtvozem nacionálněsocialistického státního myšlení a nemá ani předchůdce ani obdoby. Protektorát není samostatným mezinárodně-právním subjektem, nýbrž po rozpadu zbytkového státu součástí Velkoněmecké říše...

Říšský protektor

A nyní několik slov o říšském protektoru, jeho postavení a jeho úkolech... Bdí v této funkci nad tím, aby Protektorát vykonával práva, přiznaná mu v rámci autonomie, jen v souladu s politickými, vojenskými a hospodářskými zájmy Říše. Je zástupcem Vůdce a říšského kancléře a pečuje o to, aby byly respektovány jeho politické směrnice. Podléhá výhradně Vůdci a zastupuje jej v Protektorátu Čechy a Morava. To znamená rozsáhlou moc pro oblast Protektorátu a vylučuje každé oprávnění k pokynům ze strany říšské vlády nebo některého říšského ministra... Výjimka byla učiněna z vojenských důvodů pouze pro brannou moc, ale přesto je říšskému protektorovi přidělen tak zvaný zplnomocněnec branné moci, který je jeho rádcem ve vojenských věcech.

Říšský protektor se může dát informovat o všech opatřeních protektorátní vlády a dávat jí rady. Může vetovat opatření, která by poškozovala Říši, a může při „nebezpečí v prodlení“ vydat sám ve společném zájmu nutná nařízení... A konečně je tu ještě ustanovení, že členové vlády Protektorátu, tedy ministři, jsou potvrzováni říšským protektorem, který může toto potvrzení kdykoliv odvolat s tím následkem, že dotyčný ministr je okamžitě zbaven svého úřadu...

O právním postavení Němců v Protektorátu

Podle čl. 2 Vůdcova výnosu se němečtí obyvatelé Protektorátu stávají německými státními příslušníky a podle nařízení k říšskému občanskému zákonu z 15. září 1935 říšskými občany. K tomu bylo vydáno prováděcí nařízení, které praví, že s platností od 16. března 1939 nabyli německé státní příslušnosti všichni ti bývalí českoslovenští státní příslušníci německé národnosti, kteří 10. října 1938 měli domovské právo v bývalých československých zemích, v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Tím se stali německými státními příslušníky a říšskými občany nejen Němci v Protektorátě, nýbrž i českoslovenští státní příslušníci německé národnosti s domovským právem v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, ale žijící mimo Protektorát. Pro tyto nové německé státní příslušníky platí také ustanovení na ochranu německé krve a německé cti. Kromě toho podléhají německému soudnictví. Ostatní obyvatelé Protektorátu dostali zvláštní státní příslušnost Protektorátu....

Konečné řešení českého problému

A nyní nakonec několik slov o německých politických úkolech v Čechách na Moravě. Protektorát byl zřízen za určité politické situace Říše a tato situace mu dala nynější právní a politický řád. Úkolem každé německé a evropské politiky i v budoucnu musí být, aby prostoru v

srdci pevniny, který byl po staletí politicky podrýván a neměl tudíž nikdy pokoje, přinesla trvalý mír. To znamená konečné řešení českého problému.

Dnes český národ prožívá opravdovou a neobyčejně silnou duchovně-politickou krizi. Zhroucení přišlo náhle, jako katastrofa. Obrovská spousta nových věcí zavalila Čechy. Ze zhroucení starých hodnot, názorů a orientací dosud nenašli cestu. Politicky je však přece jen významné, že především dělníci rukou, dělníci, sedláci, řemeslníci, přes všechnu zahraniční propagandu plní loajálně a zdatně své úkoly ve výrobní a výzbrojní bitvě Říše.

Bude nutno, aby odtud pronikla do všech vrstev národa nezvratná platnost této věty: Protože v budoucnosti Evropa může žít bez Čechů, ale Češi nemohou žít bez silné Německé říše, 7 milionů Čechů musí uznat bezpodmínečné přednostní postavení 85 milionů Němců a podřídit své zvláštní zájmy zájmům říšským.

...Veliký kruh je uzavřen. Vůdcův historický čin obnovil prastarou souvislost německých a českých dějin a včlenil země Čechy a Moravu opět do rytmu velké německé historie. Německé říši a německému lidu dostalo se, díky Vůdci, v Evropě opět onoho postavení, které již jednou zaujímaly v dějinách, k dobru tohoto světadílu. V tomto postavení bude naším úkolem, abychom zvláště pečlivě řídili politickou výstavbu srdeční krajiny Říše – Čech a Moravy. V tom je naše odpovědnost před budoucími staletími.

Redakčně kráceno

Převzato z: <http://www.fronta.cz/dokument/k-h-frank-cechy-a-morava-v-risi-prednaska>